



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Oratio F. Francisci Orantii Hispani, Habita in sacra
œcumenica Synodo Tridentina, die celeberrimo
Sanctorum omnium, anno 1562**

Orantes, Francisco de

Venetiis, 1563

Widmung

urn:nbn:de:hbz:466:1-31441

MO, 2

AMPLISS. AC REVER. D.
D. CHRISTOPHORO VALTODANO,
Episc. Palentino, Comiti Perniæ,
& S. generalis Inquisitionis in tota Hispania
senatori clarissimo, & uero patrono suo,
F. Franciscus Orantius S.P.D.



*I*x orationem finieram apud patres sanctiss. synodi, Reuerend. Antistes, & ecce tui recordatio, quæ unicè ualet ad dolores nostros undiq; profectos mitigandum, urgere me cœpit, ne de ea re te diu cessassem. immo uerò ius ipsum, summa prudentia stabilitum, plagiarium legem mihi obiektabat: ni quoquo pacto minusculum hoc, quod tibi uero domino debebatur, uel primo ipso die amplitudini tuæ obtulisssem. quanuis parte altera dolebam uehementer, tum quòd præter nescio quas lituras, nihil tersum, & à mendis liberum, atq; absolutum, penès me asseruaueram; tum uel maximè id sanè mihi summè molestiam augebat, quòd graue uidebatur has offerre primitias tam paruas, & exiguas, atq; oculis istis prorsus indignas, cui ego multo plura, & (ni philautia decipior) meliora satis, iam iam pararem nuncupare. nam neq; auctoritate quisquam apud me ualere plus potest, aut debet, neq; uoluntate. Quid plura? nullo labore uicit me benignitas illa tua, qua soles minutissima quæque, & nihili prorsus magno æstimare. de qua non ego solus, ne ad gratiam locutus uidear, sed quotquot istud immortalitate dignum ingenium norunt, dum perhonorifica nominis tui mentio illis habetur, & magnificè sentiunt, & mirabiliter loquuntur. sunt siquidem Tridenti innumeri patres, qui uirtutem plus quàm humanam, & mirabilem tuam prudentiam experti, participem te magis, & suorum laborum spectatorem, quàm auditorem, malent. O quàm illis probaretur commiseratio illa tua frequens, & crebra in hæc iniquissima tempora, in quibus nihil minus, quàm religio, & iustitia regnant. ò quàm opportuna ipsis haberetur ista presentia, si tibi per eas, quas sustines, uehementissimas occupationes liceret adesse? libentissimè (sat ego scio) penè cœlestem prudentiam tuam, pastoralem curam, & flammam, quam ardentis-

A ij

simam pro matre, & sponsa Ecclesia pectore uerè pio, & sincerè Christiano gestas semper, & mirarentur, & uenerarentur. Ut nihil ego omnino attingam de mansuetudine, & tui animi candore, & beneuolentia erga eos, qui intra iustum, & rectum sese studiosè continent: ut nihil etiam hìc me moretur plus quàm angelicus, zelus ille tuus diuini cultus, Præsès amplissimè, & implacabilis ira tua, indignatioque, qua summa dexteritate in eos exardescis, qui diabolica arrogantia, diuinæ maiestati, & uoluntati se opponunt; sanè tui Christiani pudoris, qui his audiendis minimè delectaris, deinde magnitudinis etiam rei, quam sit impossibile calamo assequi; demum loci, & temporis, quæ omnino ab instituto hoc sunt aliena; horum, inquam, omnium habenda fuit nobis ratio, & leuiori (ut uulgò dicimus) pede, in re omnium gratissima transeundum. Postquam ergo mansisti inuitus satis ad sarcinas, ne furto, aut sacrilegio potius, impurus quis quidquã auferat; tibi sanè debetur, cum fratribus tuis cum hoste gloriosissimè pro domini testamento congregientibus, iure belli æqua portio. Quare nos omnes precibus publicis, ac priuatis (ut solet amplitudo tua illustrissima) iuua. Redeo ad munusculum nostrum: quod cum adeò sit minutulum, penè inscio mihi manibus exciderat. accipe ò religionis nostræ amator unice, amplissimè domine, qui me pro humanitate tua plurimi facis, hoc clientis tui humillimum obsequium. Multa (probè noui) cogetur prudentia tua desiderare in oratione hac; quoniam & dies, quo habita est, (est enim longè celeberrimus) & œcumenica ipsa circumsedentium patrum corona, uel summis Angelis spectabilis, denique calamitosus, ac suspiriis, & lacrymis prosequendus ecclesiæ status, locupletiolem multò cuiuis possent polliceri. at præter quàm quòd ingenij nostri perexigua est uis, ad inueniendum, & ad efferendum inquisita parum ualemus: præter id sanè, tempus uix orationi dabatur, ut quibus neque ad horam erat dicendum. fiebat inde, ut uel Romanus Cicero eloquentiæ suæ uires, dicturus quamuis de re omnium maxima, comprimeret. At planè intelligimus, munusculum hoc qualecūq; sit, quando ex Franciscana proficiscitur officina, te grato animo accepturum. Vale per longum æuum Ecclesiæ tantæ, Præsète optime, istius senatus uerè regij decus, atque ornamentum, instituti nostri amantissime domine, Francisci uerò tui propugnator, atque patrone, & nos, ut facis, ama. Triden. Kal. Dec. MDLXII.

Oratio